

Alkuvuoden jälkilöylyissä

Talvi on edennyt lumensekaisin tuntein ja ajoittain on tuntunut, että lunta on jo riittävästi sekä portailla että tuvassa. Toisaalta syysviljojen näkökulmasta saa runsaslumiseen talveen olla tyytyväinen, ainakin toistaiseksi. Kevätaurinko alkaa antaa ensimmäisiä merkkejään ja jännitys tiivistyy päivän pidentyessä ja syysviljojen paljastuessa lumen alta. Syysviljoja on maassa ennätysmäärä. Kotieläintuotannon näkökulmasta olisi erittäin tärkeää, että talvehtiminen onnistuisi ja satonäkymät syksylle pysyisivät hyvinä. Suotuisa satovuosi on meille nyt elintärkeä.

PUHEENAIHEELTA, JOKA KOSKETAA meitä kaikkia, ei voida välttää. Ukrainassa tapahtuvat asiat ovat mittaluokaltaan sellaisia, joita ei olisi voinut edes kuvitella tapahtuvan tällä vuosisadalla. Historian kirjat eivät pelkästään käännä sivua, vaan muodostavat jo täysin uutta lukua.

Maatalouden näkökulmasta tämä luku tulee sisältämään paljon muuttujia ja kysymysmerkkejä jo pelkästään siksi, että kaksi kolmasosaa maailmanmarkkinoilla liikkuvasta vehnästä tulee Venäjältä ja Ukrainasta.

Suurin osa Ukrainan vehnästä on heinä-elokuussa puitavaa syysvehnää. Miten sato saadaan siellä korjattua ja kuka sen lopulta korjaa, sitä voi vain arvailla. Entä mitä tapahtuu Venäjän vientivehnälle, kun pakotteet lisääntyvät ja Venäjää suljetaan pois maailmanmarkkinoilta entistä järeämmin keinoin? Olemme suurten kysymysten äärellä.

TÄÄLLÄ SUOMESSA YRITÄMME pitää pyörät mahdollisimman hyvin pyörimässä. Ensimmäinen vuoteni yhdistyksen puheenjohtajana on ollut vaihe-rikas. Ihmisten tapaamisten osalta vuosi ei tuonut aivan niitä asioita, joita odotin. Lähes kaikki palaverit ja kokoukset hoidettiin etäyhteyksin, lukuun ottamatta Loimaalla pidettyä Suojaa Sikana -hankkeen seminaaria ja Pohjoismaisia siipikarjapäiviä Oslissa.

Tänä vuonna pääsemme vihdoin taas kokoon-tumaan. Huhtikuussa tapaamme Huittisissa Siipikarjaliiton ja Broileryhdistyksen vuosikokouksen merkeissä. Keskusteluille ja kuulumisten vaihdoille on tässä maailman myllerryksessä sijaa.

Vuosi 2020 oli koko maailmalle koronan ja yhteiskunnan eri osien rajoittamisien myötä monella tapaa painajaismainen. Maatalouden näkökulmasta myös vuosi 2021 oli surkea, kun Suomessa korjattu sato oli historiallisen heikko. Vuodesta 2022 ehdittiin jo toivoa monella tapaa parempaa.

KANNATTAVUUSKRIISISTÄ NOUSEMINEN

oli suurimpia huolia meidän alalla. Nyt ongelmamme tuntuvat kuitenkin varsin pieniltä verrattuna siihen, mitä ukrainalaiset joutuvat kotimaassaan kokemaan. Tästä huolimatta kaikkea ei voi sivuuttaa. Nykyistä ympäristöministeriämme lainaten:

”Toisen kriisin aikana emme voi sulkea silmiä muilta kriiseiltä.”

Toivon, että tällaisena poikkeuksellisena aikana Suomessa voitaisiin punnita uudelleen viime aikojen huonoksi osoittautuneita päätöksiä, kuten turvetuotantokoneiden romutuspalkkiota ja energiahakkeen tuontia Venäjältä. Omavaraisuuden merkityksestä on puhuttu pian kaksi vuotta, eikä asian merkitys ole vähentynyt, vaan päinvastoin. Kotimaa, kotimaisuus ja maalaisjärki kunniaan.

Kalle Mahlamäki
Broilerintuottaja Huittisista

Omavaraisuuden merkityksestä on puhuttu pian kaksi vuotta, eikä asian merkitys ole vähentynyt.

